

The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

Trg sv. Petra

Srijeda, 18. listopada 2023 r.

[Multimedia]

Strast za evangelizacijom: vjernikov apostolski žar. 23. Sveti Charles de Foucauld, srce koje je kucalo ljubavlju u životu u skrovitosti

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo naše susrete s nekim svjedocima koji su bili puni žara u naviještanju evanđelja. Danas bih vam želio govoriti o čovjeku u čijem su životu Isus i njegova najsiromašnija braća bili velika ljubav. Mislim na svetog Charlesa de Foucaulda koji je, „iz svog snažnog iskustva Boga, prošao put preobrazbe sve dotle da se osjećao bratom sviju“ (Enciklika *Fratelli tutti*, 286).

Koja je bila “tajna” njegova života? On, nakon što je proživio mladost koja je bila daleko od Boga, ne vjerujući ni u što osim u neuredno traženje zadovoljstva, povjerava to prijatelju koji nije bio vjernik, kojemu, nakon što se obratio prihvativši milost Božjeg oprosta u svetoj ispovijedi, otkriva razlog svog života. Piše: „Izgubio sam srce za Isusom iz Nazareta“ [1]. Brat Karlo nas tako podsjeća da je prvi korak u evangelizaciji imati Isusa u središtu srca, to znači „izgubiti glavu“ za njim. Ako se to ne dogodi, teško ćemo to moći pokazati svojim životom. U opasnosti smo, naprotiv, da govorimo o nama samima, našoj grupi, moralu ili, još gore, o nizu pravila, ali ne o Isusu, njegovoj ljubavi, njegovom milosrđu. Vidim to u nekim novim pokretima koji se pojavljuju: govore o svojoj viziji svijeta, govore o svojoj duhovnosti i doživljavaju sebe kao novi put... Ali zašto

ne govorite o Isusu? Govore o mnogočemu, o organizaciji, o duhovnim putovima, ali ne znaju govoriti o Isusu... Mislim da bi danas bilo lijepo da se svatko od nas zapita: je li Isus u središtu moga srca, jesam li malo izgubio glavu za njim?

Charles jest, i to dotle da s *privlačnosti koju je osjetio prema Isusu* prelazi na *nasljedovanje Isusa*. Po savjetu svog ispovjednika odlazi u Svetu Zemlju posjetiti mjesta u kojima je živio Gospodin i proći onim putovima kojima je hodao Učitelj. Posebno je u Nazaretu shvatio da mora biti oblikovan u Kristovoj školi. Živi intenzivan odnos s njim, provodi duge sate čitajući Evanđelja i osjeća se kao njegov mlađi brat. I, upoznajući Isusa, u njemu se rađa želja upoznati i druge s njim. Tumačeći izvješće o Marijinu posjetu svetoj Elizabeti, on kaže: „Osjećam da sam darovan svijetu... ponesite me svijetu“. Dà, ali kako to učiniti? Poput Marije u otajstvu pohoda: „u šutnji, primjerom, životom“ [2]. Životom, jer „sav naš život – piše brat Karlo – mora glasno izvikivati evanđelje“ [3]. A mnogo puta svojim životom pokazujemo svjetovnost, poručujemo mnoge gluposti, čudne stvari a on kaže: „Ne, sav naš život mora glasno izvikivati evanđelje“.

On se tada odlučuje nastaniti u dalekim krajevima kako bi u tišini snažnim glasom naviještao evanđelje, živeći u duhu Nazareta, u siromaštvu i skrovitosti. Odlazi u pustinju Saharu, među nekršćane, i tamo dolazi kao prijatelj i brat, donoseći blagost Isusa-Euharistije. Charles pušta Isusu da djeluje u tišini, uvjeren da „euharistijski život“ evangelizira. On vjeruje da je Krist prvi evangelizator. Tako on moli do Isusovih nogu, ispred svetohraništa, desetak sati dnevno, siguran da se ondje krije evangelizacijska snaga i osjećajući da ga upravo Isus šalje mnogoj dalekoj braći i sestrama. A mi, pitam se, vjerujemo li u snagu euharistije? Nalazi li naše izlaženje ususret drugima, naše služenje, svoj početak i svoje ispunjenje tamo, u klanjanju? Uvjeren sam da smo izgubili smisao za klanjanje; moramo ga vratiti, počevši od nas posvećenih osoba, biskupa, svećenika, časnih sestara i svih posvećenih osoba. „Gubiti“ vrijeme ispred svetohraništa, ponovno usvojiti osjećaj klanjanja.

„Svaki je kršćanin apostol“, [4] piše Charles de Foucauld jednom prijatelju laiku, kojega podsjeća da su „blizu svećenikâ potrebni laici koji vide ono što svećenik ne vidi, koji evangeliziraju blizinom milosrđa, dobrotom prema svima, ljubavlju koja je uvijek spremna na sebedarje“ [5]. Sveti laici, a ne ulizice. I ti laici, taj laik, ta laikinja koji su zaljubljeni u Isusa daju svećeniku shvatiti da on nije službenik, da je on posrednik, svećenik. Koliko je nama svećenicima potrebno imati uz sebe te laike koji ozbiljno vjeruju i svojim svjedočanstvom nas uče putu. Charles de Foucauld tim iskustvom anticipira vremena Drugoga vatikanskog koncila, shvaća važnost vjernikâ laikâ i shvaća da je naviještanje evanđelja zadaća cijelog Božjeg naroda. Ali kako povećati to sudjelovanje? Kao što je to Charles de Foucauld učinio: klečanjem na koljenima i prihvaćanjem djelovanje Duha, koji uvijek nadahnjuje nove načine uključivanja, susretanja, slušanja i dijaloga, uvijek u suradnji i povjerenju, uvijek u zajedništvu s Crkvom i pastirima.

Sveti Charles de Foucauld, proročki lik za naše vrijeme, svjedočio je ljepotu prenošenja evanđelja kroz *apostolat blagosti*: on, koji se osjećao „bratom sviju“ i koji je prihvaćao svakoga, pokazuje

nam evangelizacijsku snagu nježnosti. Ne zaboravimo da se Božji stil sastoji od tri riječi: samilost, blizina, nježnost. Bog je uvijek milostiv, uvijek je bliz, uvijek je nježan. I kršćansko svjedočanstvo mora ići tim putem: blizine, suosjećanja, nježnosti. A on je bio takav, blag i nježan. Želio je da svaki onaj koji ga susretne, u njegovoj dobroti, vidi Isusovu dobrotu. Govorio je da je on zapravo „sluga nekoga tko je mnogo bolji od mene“ [6]. Življenje Isusove dobrote dovelo ga je do stvaranja bratskih veza i prijateljstva sa siromasima, s Tuarezima, s onima koji nisu mogli biti dalje od njegova mentaliteta nego što su bili. Malo po malo te su veze stvorile bratstvo, uključenost, uzajamno prepoznavanje vrijednosti kulture drugoga. Dobrota je jednostavna i traži od nas da budemo jednostavni ljudi koji se ne boje darovati osmijeh. I osmijehom, jednostavnošću brat Karlo je svjedočio evanđelje. Nikada prozelitizam, nikada, nego svjedočenje! Evangelizacija se ne provodi prozelitizmom, nego svjedočenjem, privlačenjem. Zapitajmo se, na kraju, nosimo li u sebi samima i nosimo li drugima kršćansku radost, kršćansku blagost, kršćansku nježnost, kršćansko suosjećanje, kršćansku blizinu. Hvala!

[1] *Lettres à un ami de lycée. Correspondance avec Gabriel Tourdes (1874-1915)*, Pariz 2010., 161.

[2] *Crier l’Evangile*, Montrouge 2004., 49.

[3] M/314 u C. de Foucauld, *La bonté de Dieu. Méditations sur les Saints Evangiles (1)*, Montrouge 2002., 285.

[4] *Lettera a Joseph Hours*, u *Correspondances lyonnaises (1904-1916)*, Pariz 2005., 92.

[5] *Ondje*, 90.

[6] *Carnets de Tamanrasset (1905-1916)*, Pariz 1986., 188.

U sklopu pozdrava poljskim vjernicima

[...] U ponedjeljak smo se spomenuli 45. godišnjice izbora Karola Wojtyły na Petrovu stolicu. Tijekom njegova pontifikata odjeknuo je velikom snagom poziv da se širom otvore vrata Kristu. To je urodilo plodom kako u osobnim obraćanjima tako i u društvenim promjenama u mnogim

zemljama koje su do tada bile zatvorene za Krista. Po uzoru na ovoga svetoga Papu nastavite djelo nove evangelizacije koje je on započeo.

Apel

I danas misao leti u Izrael i Palestinu. Broj žrtava raste, a situacija u Gazi je očajna. Molim da se poduzme sve što je moguće kako bi se izbjeglo humanitarnu katastrofu!

Budi nemir moguće širenje sukoba, dok su u svijetu mnoge ratne fronte već otvorene. Neka oružja utihnu, neka se čuje vapaj za mir narodâ, običnih ljudi, djece. Braćo i sestre, rat ne rješava nijedan problem, već samo sije smrt i uništenje, povećava mržnju, širi duh osvete. Rat briše budućnost. Pozivam vjernike da u ovom sukobu stanu na samo jednu stranu: na stranu mira, molitvom i punim predanjem.

Imajući to pred očima odlučio sam proglasiti petak, 27. listopada dan posta i molitve, pokore na kojim pozivam da se pridruže, na način koji drže prikladnim, braća i sestre različitih kršćanskih vjeroispovijesti, pripadnici drugih vjera i oni kojima je na srcu mir. Te večeri u 18 sati u Sv. Petru proživjet ćemo, u duhu pokore, sat molitve kako bismo izmolili mir u našim danima, mir u ovom svijetu. Molim sve partikularne Crkve da u tome sudjeluju, pripremajući slične inicijative koje uključuju Božji narod.

* * *

Sljedeće nedjelje proslavit ćemo Svjetski misijski dan koji ima temu „Žar u srcu, noge na putu“. Potičem biskupije, župe i sve zajednice da aktivno sudjeluju u tom važnom godišnjem događaju molitvom i konkretnom potporom za potrebe evangelizacijskog poslanja Crkve.

[...] Danas je blagdan svetoga Luke. Njegovo nas Evanđelje podsjeća da je poslanje Crkve moguće samo ako umijemo biti snažno sjedinjeni s Bogom kroz molitvu i potpuno spremni staviti se u njegove ruke. Braćo i sestre, nastavimo moliti za mir i ne zaboravimo napaćenu Ukrajinu, o kojoj se sada ne govori ali drama se nastavlja.